

Πέμπτη 26/01/2017. Το Τοπικό Συμβούλιο Θεόπετρας μας προσκαλεί στη συνεδρίασή του προκειμένου να συζητηθεί το αίτημά μου, ένα αίτημα τόσο ασήμαντο για...

κάποιους αλλά τόσο σημαντικό για μένα και την οικογένειά μου.

Πραγματικά η σύλληψη και σκοπός αυτής της ιδέας ήταν να καταφέρουμε να κάνουμε εκείνο το σημείο και εκείνη την ημέρα ορόσημο σε κάτι μεγάλο, σε κάτι που θα υπενθύμιζε σε κάθε εργαζόμενο, σε κάθε άνθρωπο ότι ο θάνατος είναι τόσο κοντά όσο δεν το φανταζόμαστε. Μια υπενθύμιση ότι η ασφάλεια σε οποιαδήποτε εργασία είναι επιτακτική και επιτέλους να δείξουμε το πρόσωπο μιας χώρας που αρχίζει να σέβεται, όχι μόνο την αξία της προσωπικής ζωής του καθενός από εμάς, αλλά και του συνανθρώπου μας, του συνάδελφου, του γείτονα, του οποιουδήποτε ανθρώπου γνωστού ή αγνώστου.

Σκεφτείτε ότι κάποιος θα μπορούσε να κάνει μια καταγγελία είτε για τον αδερφό μου, είτε για τα άλλα παιδιά που είχαν εργαστεί στο παρελθόν και ρίσκαραν, το ίδιο ή και περισσότερο, με σκοπό να εξασφαλίσουν ένα τίμιο μεροκάματο, και πολύ

απλά να εμφανιζόταν και πάλι το φανταστικό πορτοκαλί καλαθοφόρο που τόσα χρόνια το βλέπαμε να κλαδεύει δέντρα και να εξυπηρετεί θελήματα ψηφοφόρων. Μπορεί και τότε να το ανέθεταν αυτό το κομμάτι σε ιδιώτη με καλαθοφόρο, όπως γίνεται πλέον μετά τον χαμό του Σάκη. Ποιος ξέρει; Πάντως, ένα είναι σίγουρο: ότι ο αδερφός μου θα ήταν εδώ μαζί μας και θα συνέχιζε να μας "φωτίζει".

Επιστρέφω στο τώ ρα και στην 26 του Γενάρη στο συμβούλιο της Θεόπετρας που, ενώ γνωρίζαμε την ετυμηγορία του συμβουλίου μέρες πριν, αποφασίσαμε να παρευρεθούμε εκεί και να προσπαθήσουμε να πείσουμε τους όποιους αμετανόητους, είτε τους όποιους δεν είχαν αντιληφθεί τον σκοπό του εγχειρήματος αυτού, με την ελπίδα ότι θα έρθουμε αντιμέτωποι με κόσμο με καρδιά, πνεύμα αλλά και γονείς που θα αγκάλιαζαν το όλο θέμα.

Όμως, με μεγάλη μου έκπληξη και βαθιά απογοήτευση είδα μια μικρή ομάδα ηλικιωμένων με απίστευτη υβριστική φρασεολογία και μένος να πολεμάει την όποια συζήτηση προσπαθούσαμε να κάνουμε. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τα βλέμματα αυτών των ανθρώπων που με τόση οργή υπερασπιζόνταν το χωριό τους, όπως έλεγαν. Απίστευτο! Μιλάγαμε για υπεράσπιση του χωριού! Κάποια στιγμή χάθηκα μέσα στον πανικό που είχε δημιουργηθεί και νόμισα ότι όλο αυτό ήταν απλά ένα κακό όνειρο.

Στην συνέχεια και έξω από την αίθουσα πληροφορήθηκα ότι στην ουσία το όλο θέμα (ανεπίσημα) ήταν ότι υπήρχαν ανησυχίες ότι (ακούσατε, ακούσατε!) το πάρκο Θεόπετρας έχει καταχωρημένη την ονομασία του ως «Πάρκο Θεόπετρας» (κάτι που δεν ισχύει φυσικά) και ότι πέρα από κάθε προσωπική χρήση του κόσμου, ως σημείο αναψυχής, χρησιμοποιείται και ως μέσο συλλογής οικονομικών πόρων (μαγαζί), ΑΡΑ με την προσθήκη του ονόματος του αδερφού μου αμέσως θα γινόταν αυτός "ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΣ".

Ναι, καλά διάβασες φίλε μου, συνέταιρος επί των κερδών των εκδηλώσεων. Αμέσως ρώτησα πως θα μπορούσε να γίνει κάτι τέτοιο με ένα άτομο που δεν είναι στη ζωή, για να πάρω την απίστευτη απάντηση: «Ξέρω γω; Ως κληρονόμοι». Εκεί, το παραδέχομαι, έμεινα αποσβολωμένος από αυτό που άκουσα και αποχώρησα. Τώ ρα με τη σειρά μου θα ήθελα να ευχαριστήσω όσους μπόρεσαν να παρευρεθούν και να στηρίξουν σιωπηρά ή όχι με την παρουσία τους εκεί "δίπλα μας". Λυπάμαι για όσους υποστηρικτές δεν ήρθαν, όπως μου είχαν δηλώσει, αν και πιστεύω ότι το μοναδικό χαρτί που ενημέρωνε τους κατοίκους για την συνέλευση αυτή ήταν ΜΟΝΟ στην πόρτα της αίθουσας αυτής και μιας και ήταν ατσαλάκωτο και άθικτο τελείως (άτιμο πράγμα η υγρασία) υποθέτω ότι τοποθετήθηκε μισή ώρα πριν την προσέλευση του κόσμου.

Κλείνοντας να δηλώσω ότι εγώ και η οικογένεια μου δεν επιθυμούμε να πιέσουμε άλλο για το θέμα της ονομασίας -μιας και φτάσαμε να μιλάμε για πίεση- να ευχαριστήσω τους ανθρώπους του τοπικού για την πρόταση να δοθεί το όνομα στην οδό προς το σπήλαιο, αλλά κάτι τέτοιο δεν μας ενδιαφέρει καθόλου μιας και είναι άτοπο και άσχετο με την ουσία, αλλά, όπως είπα, τους ευχαριστώ πολύ. Να ενημερώσω πως η οικογένεια Μήτσιου είχε σκοπό με την εφαρμογή του αιτήματος αυτού και όταν ολοκληρωνόταν η καταβολή της αποζημίωσης από τον Δήμο Καλαμπάκας, να πραγματοποιούνται μια δωρεά για μορφοποίηση και καλλωπισμό του πάρκου με σκοπό την μέγιστη ανάδειξη του.

Και πάλι ευχαριστώ όσους μας μίλησαν και μας στήριξαν από καρδιάς.

Η συνέχεια, με τον Δήμο Καλαμπάκας, ως προς το κομμάτι της αίτησής μου που αφορά στο Δήμο μας.

"Ο κάθε άνθρωπος, ενώ δεν έχει καμία εξουσία στο γεγονός της υπάρξεώς του, έχει απόλυτη εξουσία στο νόημα που θα δώσει στην ύπαρξή του".

Παναγιώ της Μήτσιου